

nantsaaret 1883—84. Jeg har modtaget et Aftryk af Tillægsbevillingen med Anmodning om at fremlægge den paa Rigsdagen i Henshold til Kolonialloven; det vil ske ved, at Skrivelsen som sædvanlig optages i Tillæg C. til Rigsdagstidende.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1883 til 31te Marts 1884.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 315).

Der var til denne Behandling ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragrafer fattes under Forhandling.

Rump: Jeg har bedt om Ordet for nærmere at udtale mig om Lovforslagets Bestemmelse af den Erstatning, som skal ydes til Korsør- og Nyborg Havnevesener for det Tab, som disse Havne have lidt i deres Indtægter som Følge af de to Dampfærgelahavne. — Jeg var forhindret fra at være til Stedet den Gang, Lovforslaget var til første Behandling i dette Thing, og jeg har i Grunden ikke beklaget, at jeg derfor først idag har faaet Leilighed til at udtale mig om Sagen, thi, som den ærede 5te Landthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) gjorde opmærksom paa, forelaa dengang Forhandlingerne i det andet Thing ikke trykte; men med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal maa alle Oplysninger om, hvad der har været bestemmende for den Afgjørelse, som blev truffet, hentes fra den tredje Behandling af Lovforslaget i Folkethinget; forinden denne foreligger der ingen Oplysninger i saa Henseende.

Naar man ser Bestemmelserne efter i Lovforslaget, gaa de ikke blot ud paa at give et Tillæg til de Beløb, der ere ubetalte de to Havne i indeværende Finantsaar, men tillige paa for Fremtiden at faa fast de Beløb, som Havnene aarlig skulle have. Jeg skal tillade mig dels nærmere at udvikle den mærkelige Behandling, som dette Spørgsmaal er blevet til Del i det andet Thing, mærkelig baade, naar der tages Hensyn til Værdien og de Grunde, hvorpaa Afgjørelsen er bleven truffet, og til selve Afgjørelsen, dels at begrunde, hvorfor jeg ikke har stillet

Forslag om Lovens Forandring uagtet jeg anser det for givet, at man ikke kan blive staaende ved denne Afgjørelse, men at den maa forandres, naar man skal naae et retfærdigt Resultat. Desværre maa jeg komme paa Sagens Historie, da jeg anser det for givet, at der, naar undtages dem, som særlig have haft med Spørgsmaalet at gjøre, ikke er Noget, i hvert Tilfælde ikke ret Mange, som ville kunne forstaa Sagen, naar de ikke sættes noget udførligere ind i den. Jeg skal imidlertid søge at gjøre det saa kort som muligt.

I Loven om Anlæg af de to Dampfærgelahavne fandtes der en Bestemmelse om, at Forholdet til Korsør Havnevesen og Nyborg Havnevesen skulde ordnes senere. Der ved sigtedes navnlig til den Erstatning, som skulde tilstaa disse to Havne paa Grund af Afgangen i Indtægter. Under Forhandlingerne i det andet Thing angaaende Loven om Dampfærgelahavnene blev der baade ved anden og tredje Behandling fra de forskellige Sider udtalt en Anerkjendelse af de to Havnes Krav paa Erstatning, saaledes at de ikke lede noget Tab som Følge af Dampfærgelahavnen. Dette var ogsaa Noget, som saa temmelig fulgte af sig selv. Hvis Loven ikke havde indeholdt Bestemmelser om Afgiftsfrihed for Dampfærgelahavnene, vilde Korsør Havnevesen og Nyborg Havnevesen ligefrem have været berettigede til at hæve Havne- og Bropenge af Trafikken paa de to Dampfærgelahavne, da disse ere ligefremme Indskæringer i Korsør og Nyborg Havne. Hensynet til den almindelige Samfærdsel forbrede imidlertid, at Afgifterne faldt bort. Men saa maatte man paa den anden Side naturligvis stadesløsholde Korsør og Nyborg Havnevesener. Der kunde vel ikke være Tale om at tilstaa dem saa Meget, som man antog de vilde have faaet, hvis de vare komne til at hæve Afgiften i Dampfærgelahavnen, hvilket jo kunde blevet meget store Summer. Men naar de virkelig skulde stadesløsholdes maatte de paa den anden Side have været bettigede til i Erstatning at erholde det, man kunde antage de vilde have faaet, hvis Dampfærgelahavnene ikke vare blevne anlagte. Denne Erstatning maatte nærmest bestemmes efter de Indtægter, Havnene for Tiden havde af Trafikken mellem Nyborg og Korsør. Vel vilde Havnene næppe derved holdes helt stadesløse, da der ikke kan være Tvivl om, at Havnene ogsaa vilde lide Tab derved, at en Del af den Trafik, der tidligere er gaaet ad andre Ruter, særlig ad Ruten Kiel-Korsør, nu vil gaa gennem Dampfærgelahavnene, og Korsør Havn altsaa miste andre Indtægter.